

то бѣхъ доста. Слѣдъ нѣколко дни щѣше да са дадо балъ въ палата, и за туй той бѣ зель много порѣчки.

Щомъ супругата му го видѣ че сѣднѣ предъ тевтерытъ си, тя го остави да пази дугеня, и подѣ предложение да не му бърка да си гледа смѣткытъ, тя са оттегли задъ дугеня, дѣто я чакаше Пикильо.

« Казвай сега . . . казвай! » рече му Казилда.

И Пикильо съ сърце пълно отъ надѣжда, рече ѣ изниско.

« Ты и съпругътъ ти сте придворны козметисты.

— Да.

— И на царицата ?

— Разумѣва са. Не видѣ ли царскыя гербъ на вратата на дугеня ни ?

— Чусесно ! . . . ходишь ли въ палата ?

— Съка сутринь . . . когато ма повика Нейно Величество, или когато имамъ нѣщо ново да ѣ поднесъ или предложѣ. »

Пикильо подскочи отъ радость, хвърли са на врата ѣ и я цалунѣ.

« Внимавай, господине ! рече му Казилда; забрави ли че супругътъ ми е въ дугеня ? »

— Не са бой нищо, той пише. »

И той слѣдоваше съ низѣкъ гласъ :

« Можешъ ли утрѣ да са представишь предъ царицата . . . съ рѣжавицы, съ помады, съ новы нѣкои ароматы ? »

— Безъ сумнѣніе.

— Много добрѣ; имашъ прошеніе за милость отъ бѣднаго Гонгарельо до царицата . . .

— Наистина !

— Ако прошеніето са прочете отъ Нейно Величество . . . отъ сама нея ! увѣрявамъ та че Гонгарельо ще са отърве.

— Вѣрвашъ ли го ? попыта Казилда растрепрана.

— Но внимавай . . . трѣба да ѣ предадешъ ты сама безъ да та види нѣкой.

— Обыкновенно са намѣрватъ въ царицината стая